Historia kościoła

Najwcześniejsze wzmianki o wsi Połajewo pochodzą z 1387 r. Równie dawna wydaje się być parafia, o której informacje pochodzą wprawdzie dopiero z 1489 r. Należąca do szlachty miejscowość swym właścicielom zawdzięcza ufundowanie świątyni p. w. św. Piotra i Pawła. Około połowy XVI w. dodawać zaczęto do wezwania także Świętą Trójcę.

Kiedy właściciele i kolatorzy Połajewa skłonili się w stronę protestantyzmu, świątynia mocno na tym ucierpiała. W efekcie, w 1652 r. wzniesiono z fundacji Łukasza Jaranowskiego nowy kościół, pod wezwaniem Świętego Krzyża. Odnawiany w latach siedemdziesiątych XVIII w. Dom Boży służył parafii aż do początku XIX w. W 1816 r. władze diecezji zwróciły uwagę na konieczność budowy nowej świątyni ówczesnemu kolatorowi, Wojciechowi Sokołowskiemu z Sadlna.

Sokołowski, zapewniwszy sobie współpracę parafian i proboszcza, wzniósł w 1818 r. na miejscu rozebranego kościoła nowy, neogotycki. Do murowanego korpusu po blisko stu latach, w 1907 r. dostawiono wieżę. W 1927 r. dokonano generalnej restauracji świątyni, której konsekracji pod wezwaniem Świętej Trójcy dokonał ks. bp. Władysław Krynicki w dniu 28 VII 1928 r.

W tym jednonawowym kościele znajduje się neobarokowy ołtarz główny z poł. XIX w. z osiemnastowiecznym obrazem Ukrzyżowania. W lewym bocznym ołtarzu siedemnastowieczny obraz św. Jana Nepomucena oraz w prawym kopia obrazu Matki Bożej Miłosierdzia Ostrej Bramy.